

βριζότανε ν' άνοιξη τή σκαλίτσα, ν' άποτραβηχτή, γιατί καταλάβαινε τόν εαυτό της όλοένα και πιο αδύναμο, όλοένα και παρ άδινε τήν ψυχή της στη γοητεία του παιδικού της φίλου.

— Ως που του παράωσο και τό σώμα της, τό άλαφροκάματο, τό οβέλο... Κάθε τόσο, ό άντρας της βρισκόταν άναγκασμένος να λείπει από τό λιωρίδι, να πηγαίνει στη χώρα για δουλειές, ή στά γήριε χωριά — 26 χωριά — να νταροβρίζεται με τους χωριάτες για τό άλεμα, ν' άγοράσει άλάτι, φάγια για τό ζά κι' άλλες δουλειές. Τότε ό Κωστής εύρισκε τήν ευκαιρία να μπαίνει, να ακαφαιώνει σά γάτος στό πατάρι, να τρυπώνει στην κάμαρα της παντρεμένης φίλης τους: «Έδω είμαστε!»

— Άχ, τρωμάρα μου, τρωμοκαρδίζω! Έλεγε ή Μαρίνα.
— Και γού, μά... από έρωτα! άπαντούσε ό Κωστής άγκαλιάζοντας τήν αδύλλογιστα.

Και κάτω άλειθαν οι μιλόπετρες, βούζιζαν, τρίζοντας, ή μία πίσω από τήν άλλη, κι' ό σματάς από τους άργάτες και τις μηχανές έκνεγε τά φύλλα τους και τό λόγια τους.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!...

Οι φωνές τώρα δέν ήταν του Παναή! ήταν του Μανώλη του παπαλιάρη, που στεκοτανε στό ποδίρι του άρεντικου του, κρατώντας άγρυπνο τό μάτι σ' όλα του τ' άγάθια, κι' άς καμούντανε πως δέν έβλεπε. Άμα βεβαιώθηκε πως ή Μαρίνα έδωσε σ' άλλοτε την προτίμησή της, ή παλιά του ζήλια φρόντισε. Ένα βράδι, πήρε παράμερα τόν άρεντικό του και του ελεγε:

— Η γυναίκα σου σε ντροπιάζει!

Ό Παναής τόν άρπαξε από τό λαμό να τόνε νύξη. Γά αίμα του άνέβρισε στό κεφάλι.

— Μή πονέει;... Μύλα, μαρέ, μή πονέει!...

— Άσε με... Στήσε καρτέρι να τους λιάσεις... Νά, με τό φροντιστή, τόν Άμερικάνο!

— Θάν τη σκοτώσω! μούγγρισε ό Παναής.

— Σκότωσέ τη! Έκανε ό ληηδομένος Άγος.

Ό Παναής ό Καταχιάς ίδιότητες τό καρτέρι. Όπως τό στήνουν όλοι ό άπατημένοι ούζγοι: Ελεγε πως ήλιε τρεις μέρες στη Ζίζωλη, να πάη για ένα χτημα του, που τό καταπάρησαν τάχα.

Έπαξε ηασορικά τό ρόλο του. Έγινε τό πικρό, παίρνοντας μαζί του τήν καραμπίνα του τό δίκανη. Όμως τό ίδιο βράδι ξαναγύρισε και κρύφτηκε άντικρυ στο λιωρίδι του, στην ξεροπατάμα, πίσω από τις καλαμές και τ' άθνάτα, που με τά σταθωτά φύλλα τους φάνταζαν να τρυπών τόν ούρανό...

Έκει μέσα έμεινε όρες δλάκερες ό Παναής ό Καταχιάς, άλέθοντας τό κοψό στην ψυχή του, δυναμιμόντάς τη στην άπόφαση... Περασμένα μεσάνυχτα, ήγρισε από τόν κρυμμένο του και σιγαλοπατάπητος, πονήρος σά νυκτάρια, τράπισε στό λιωρίδι...

Η δουλειά και μέσα ήτανε στη βόσση της. Τ' άλόγατα τρέχανε γύρω από τ' άξόνά του λιμωλιού. Ό κρημαστές λουσόμενες κάινανε. Όξω, ελεγε άρχισει να ψυχάλει, και καθώς ό νοτερός άγέρας έμπαινε από τά παράφωρα, οι μεγάλες φλόγες τρέμανε, φροντάλιζαν.

— Άπάνου ένε! τού αφρίζεις στ' αήτι ό Μανώλης ό παπαλιάρης ε. Ελεγε θυδ' όρες υαή!...

Με τρία πηδάματα ό Παναής, και σφιγγοντας τήν καραμπίνα στό χέρι, βρέθηκε στό πατάρι. Με μία κλωτσιά, έσπασε τήν πόρτα... Άκούστηκε μία ντουφεαή κι' ένας βρόντος βαρύς, σά νάπεσε κορμιό στό πάτωμα... Έπειτα, άμέσως, πετάχτηκε μία γυναίκα στό κεραλόσκαλο. Ήταν ή Μαρίνα, που ελεγε δει τό φόνου του Κωστή κι' έτρεχε τώρα να κατεβή, να φύγη, να γλυτώση...

Φτάνοντας κάτω, στάθηκε μπροστά στους άργάτες, ουσισμένη.

Ό πρόμος του θανάτου έπαιξε στό μαυράδια τών μεγάλων της μαπών. Άλλωστε τό γυνάϊ της μεράτσα παρακαλεστά στους άντρες, ικέτισσα ή άμαρτωλή της Άγάθης:

— Γλυτώστε με!... Σώστε με!, έκλαψε.

Στην κορφή της οκάλας έστεκε ό Παναής και τήν έσάιτε με τή ματιά. Κάτω, γίνηκε μίαν άνακάτωση, ένα μούριμορο. Κάποιος από τους άργάτες — μαυρά κι' ό Μανώλης — έκανε πως θά βγή υποστά, να τήν προστατήρη, μά ή φωνή του άρεντικου τους ακούστηκε φοβερή από πάνω:

— Άλ! μήν κουνηθή κανείς!

Άμέσως, σήκωσε τ' όπλο και πυροβόλησε. Η γυναίκα τρέκλισε λίγα βήματα μπροστά κι' έπεσε λαθωμένη, αφήνοντας μία σταραχτικά κρανη. Έπεσε μέσα στ' άίλινο, άπάνου στό μαύρο ζυμάρι της έλιάς. Τ' άλόγατα και οι τριφτές τήν έπήρανε σδάνα.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!..., χούγιαξε ό Παναής ζωφρονος, πετώντας τήν καραμπίνα κι' άφάβηχοντας τό καμουντό.

Και τ' άλόγατα τρέγανε, κι' οι μιλόπετρες κυλιόντανε βαρείες, τυφλές, ή μία πίσω από τήν άλλη, συντρίβοντας, μαζί με τόν καρπό της έλιάς, και τις σόμας της γυναίκας, και τά κόκαλά της, τρίζοντας όλοένα έπάνου σέ κείνη τή φοβερή υαυροκόκκινη υαήα.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Σιλουέττα κινηματογραφική, που τήν διακρίνει χαρακτηριστική κομψότης, φυσιογνωμία έλκυστική και χαριτωμένη. Ελεγε ένα λουλούδι του Βοσπόρου. Θαυμάζεται συχνά στις έλλεικτες δεξιώσεις. Ελεγε έκτάκτως εύχάρστη συνομιλήτρια. Ντυμένη πάντοτε με πολύ γούστο, ή τουαλέττες της άναδεικνύουν έτι περισσότερο τήν Παριζιάνα σιλουέττα της. H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν έβδομάδα άπογειωματή δεξιώσις υπό τύπον ραούτ ή μεριτζ έγινε άφορηή να έπιδειχθούν ή τουαλέττες τών νεωτέρων Παριζιάνων σιλουολών και τά πλέον μονόβρα καπέλλα και έπανοφόρια της εποχής.

— Εύχάρστη δεξιώσις τήν παρελθούσαν Κυριακήν παρά τώ κ. και τή κ. Σινδούσιου εις τήν έν Ψυχράφ Έπαυλή των.

— Μεταξύ τών παρευθθέντων ό Πρεσβευτής της Όλλανδίας κ. Πέροσιμ, Πρεσβευτής Τουρκίας και ή κ. Ένις, ή κ. Σορούλη, ή κ. Ίακ. Δαμιλά, ή κ. Ναούμ.

— Κομψά ήσαν ή κ. Π. Μελά με μαύρη καλλίγραμμη τουαλέττα, ή κ. Άντ. Σκένδερ με ώραιότατο σύνολο, μαύρο και όρνις.

— Τό σάπι θαυμάσια διακοσμημένο με κομψοτεχνήματα Σάξ και παλαιά καλλιτεχνικά έπιπλα.

— Μία φωτοβόλος φυσιογνωμία ή κ. Ναντίν Κ. Τσαυδάρι.

— Κομψότατον σύνολο φερων ή κ. Χατζηανέστη.

— Χαριτωμένες ή Δες Ρ. Δαμιλά, και Καραθεοδωρή.

— Έπίσης παρευθέθησαν αι κυρία Χατζηκρυακού, Λειψόβα.

Γρίβα, ό κ. Καραθεοδωρή, ό κ. Σιλιάνος, ό κ. Λειλούδας.

— Δεξιώσεις με όληγάρητον κύλιον κεκλημένον παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Πεσματζόγλου.

— Άτραξίον, μεριτζ και χοροί για τή νεολαία, τήν όποία ή δις Έλλη Πεσματζόγλου έδέχεται με τήν χάρην που τήν διακρίνει.

— Υπήρχαν και θαύματα τών πάβλι, τό όποιον πελευταίος περιλαμβάνεται μεταξύ τών άτραξιών τών σαλονιών.

— Μεταξύ άλλων παρίσταντο κ. και κ. Μαλαμίδου, κ. και κ. Μιλ. Μελά, Κόμης και Κόμισσα Μαρμαρό, ή κ. Ίακ. Δαμιλά, ή κ. Χατζηανέστη.

— Η νεολαία άνταρρωσάειτο από τάς όας Έκ. Άρρωστούλου, Μανούση, Χατζηκρυακού, Άγλιάν Μαρή, Μαρλιν Μάτσα, Σοφίαν Μάτσα.

— Από τάς πλέον θαυμαστικές ή κ. Στ. Πεσματζόγλου.

— Ποιά έλκυστική φυσιογνωμία ή δις Ζαννή Δ. Λοβέρδου.

— Έπίσης παρευθέθησαν οι κ.κ. Σιλιάνος, Άρρωστούλου.

Άρσαντιδής, Χαροκάτος, Ραζέλος.

— Εις τήν Αλγυτιακήν Πρεσβείαν σνηκα δεξιώσεις σε μικρούς φιλικούς κύλιους.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην χορευτική μαστίχα παρά τώ κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Η οίκοδοπούσα ώρασατάτη με κρηλ σατέν άσπρο που σχημάτιζε βέσται, γαρνιρισμένη με ρενάο καφέ, θαύμα καλλιτεχνικότητος.

— Τραπεζαρία φωτισμένη με κωνιδιέφια του τοιχου και παλαιά έπιπλα.

Τό χολή με έμπουαζέρι και έπίπλωσαν Άναγεννήσεις και σπόφες φροαμιάς.

— Από τάς πλέον θαυμαστικές εμφανίσεις ή κ. Ρενέ Σκαναβή, με τουαλέττα μαύρη και άσπρη, δις Λούση Ταυτακοπούλου με υπέλε-αέλ τουαλέττα.

— Έκτάκτως κομψαί αι κυρία και διδες Φορέστη, Γεωργοπούλου, Δ. Μαράτου, Δ. Διαμαντοπούλου.

H MONTAIN

ΓΑΜΟΙ

Περικλής Βελιάτης, Πρόεδρος Κοινότητος Κιούρκων, Αικατερίνη Δ. Ζαχαρή έτέλεσαν τους γάμους των έν Κιούρκως. Εύχάμεθα βίον εύτυχημένον.

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΓΑΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημεριου έξοφύλλου μας ελεγε έργον του ζωγράφου Ταυμαρέ, με τόν τίτλο «Τό Βοσκόπουλος».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 του κ. **ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ**
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
 Αισθηματικά ρομάντζο.

ΔΙΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως υναποποιητικά τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λένα 7, Αθήνας.